

DREPT PRIVAT

MODALITĂȚILE DE DESFACERE A CĂSĂTORIEI CONFORM LEGISLAȚIEI REPUBLICII MOLDOVA

Valentina CEBOTARI,
doctor în drept, conferențiar universitar, USM

SUMAR

Familia a fost și rămâne elementul natural și fundamental al societății. Statul protejează și ocrotește familia care este leagănul educației copiilor și dezvoltării multilaterale a fiecărei personalități. Orice persoană care a atins vârsta matrimonială poate liber încheia căsătoria și forma o familie. Și tot la fel fiecare persoană poate cere desfacerea căsătoriei atunci când conviețuirea în familie a devenit imposibilă pentru ea. Având în vedere importanța familiei, responsabilitatea membrilor ei unul față de altul, efectele acestei responsabilități, de multe ori negative, asupra soților și copiilor, legiuitorul reglementează strict ordinea desfacerii căsătoriei. Modalitățile de desfacere a căsătoriei sunt prevăzute în Codul familiei, Legea privind actele de stare civilă și Codul de Procedură Civilă. Analiza prevederilor legale, în scopul respectării stricte ale acestora, cât și expunerea unor opinii privind divorțul și luarea măsurilor în scopul preîntâmpinării acestuia și întărirea familiei au stat la baza articolului de mai jos.

Cuvinte-cheie: *Codul familiei, divorțul, soțul, instanța de judecată, copil minor, bunuri, mediere.*

Legislația Republicii Moldova proclamă atât principiul libertății încheierii căsătoriei, cât și cel al divorțului. Conform art.33 alin. (2) din Codul familiei, căsătoria poate înceta prin divorț, în baza cererii unuia sau a ambilor soți ori a tutorelui soțului declarat incapabil, iar art. 35 prevede două modalități de desfacere a căsătoriei, care erau cunoscute și în vechea legislație: *pe cale administrativă* (prin intermediul organelor de stare civilă) și *pe cale judiciară*. În primul caz, desfacerea căsătoriei se face pentru motivele indicate în lege sau la acordul soților, cu condiția că aceștia nu au litigii privind

METHODS OF MARRIAGE DISSOLUTION ACCORDING TO THE LEGISLATION OF THE REPUBLIC OF MOLDOVA

SUMMARY

Family was and remain the natural and basic element of the society. State protects the family that is the swing of children education and multilateral development of each personality. Any person which reached the matrimonial age can free enter into marriage and form a family. At the same time, any person can request the divorce when the cohabitation in his family is impossible. Taking into account the importance of family, the liability of its members, to each other, and the effects, most often negative, on the spouses and childrens, the legislator strictly regulate the marriage dissolution order. The methods of marriage dissolution are provided in the Family Code, Law on civil status acts and Civil Procedural Code. The analyze of legal provisions, in order to strictly respect them, as well the exposure of some opinions regarding divorce and taking measures in order to prevent the divorce and strengthen the family, were the basis of this article.

Key-words: *Family Code, dissolution of marriage, spouse, court, minor/minor child, goods/belongings, mediation.*

bunurile comune sau plata pensiei de întreținere pentru unul dintre ei.

Motivele de divorț pot fi foarte variate și nu sunt exhaustiv prevăzute de legislația Republicii Moldova. În ce privește legislația altor state, faptele invocate pentru desfacerea căsătoriei trebuie să constituie temei conform legii aplicabile divorțului. Astfel, în unele țări motivele concrete au reglementare legală, iar în altele se aplică regula generală, potrivit căreia căsătoria se desface dacă raporturile dintre soți au fost grav vătămate și menținerea familiei a devenit imposibilă pentru ei. Dacă până la finele sec. XX în majoritatea statelor legislația prevedea desfacerea căsătoriei prin instanța de judecată, care urma să stabilească motivele ce erau

invocate de către soți în cerere și să pronunțe divorțul sau să respingă cererea, începutul sec. XXI a fost marcat prin modificarea legislației familiale și introducerea unor norme mai liberale în materie de divorț.

În Germania, spre exemplu, există un motiv unic prevăzut în Codul civil, bazat pe principiul eșecului căsătoriei, a rupturii vieții comune a soților. Soții trăiesc despărțiți în fapt timp de un an sau trei ani și ambii sau unul dintre ei solicită desfacerea căsătoriei [1]. Atât în legislația Republicii Moldova, cât și în legislația altor state nu este definit „eșecul căsătoriei” sau „imposibilitatea menținerii familiei”, care servesc temei pentru divorț. Astfel, rămâne ca instanța de judecată să examineze motivele invocate și să aplice legea în dependență de cetățenia și domiciliul pe care o are reclamantul. Totodată, legea permite, atât în Moldova, cât și în alte țări europene, desfacerea căsătoriei în organele de stare civilă sau la notar (România) pentru cazurile când soții nu au copii minori comuni, nu au litigii privind bunurile comune, întreținerea reciprocă și s-au înțeles pe toate problemele vieții de familie ce pot apărea în urma divorțului.

Desfacerea căsătoriei la oficiul de stare civilă

Divorțul pe cale administrativă se bazează pe consimțământul reciproc sau voința unilaterală a unuia dintre soți, în prezența unor circumstanțe deosebite. Divorțul pe cale administrativă reprezintă o formă neconflictuală de desfacere a căsătoriei: nu se cere o probațiune specială asupra circumstanțelor care au generat divorțul, acțiunea este mai operativă și nu necesită mari cheltuieli. Divorțul pe cale administrativă poate fi efectuat la cererea ambilor soți (procedura bilaterală) sau la cererea unuia dintre soți (procedura unilaterală).

Procedura bilaterală este bazată pe consimțământul părților și este reglementată în art. 36 alin. (1) din Codul familiei, care prevede:

- 1) acordul comun al soților care nu au copii minori comuni, inclusiv adoptați;
- 2) între soți nu există litigii cu privire la partajul bunurilor sau la întreținerea soțului inapt de muncă. În cazul acesta oficiul stării civile doar stabilește existența celor cinci condiții de fond și de formă necesare pentru desfacerea căsătoriei:
 - a) consimțământul ambilor soți pentru desfacerea căsătoriei;
 - b) lipsa copiilor minori comuni, inclusiv a celor adoptați;
 - c) lipsa divergențelor privind partajarea bunurilor comune sau întreținerii soțului inapt de muncă;
 - d) faptul realizării formale a consimțământului ambilor soți privind divorțul (depunerea declarației de divorț în prezența ambilor soți);
 - e) plata taxei de stat. Căsătoria se desface la oficiul

de stare civilă în raza căruia soții își au domiciliul sau numai unul dintre soți, ori la organul de stare civilă în care a fost înregistrată căsătoria (art.42 alin. (1) din Legea privind actele de stare civilă).

Oficiul de stare civilă nu cercetează motivele de divorț, funcția lor este de a înregistra divorțul. Temeiul desfacerii căsătoriei este acordul comun al soților. Legislația Republicii Moldova, spre deosebire de legislația altor state, nu prevede careva condiții privind termenul minim de aflare în căsătorie.

Soții depun la oficiul de stare civilă declarație comună de divorț. Primind declarația de divorț, funcționarul oficiului de stare civilă este obligat să prevină soții că absența nemotivată a unuia dintre ei la înregistrarea divorțului nu împiedică desfacerea căsătoriei. În cazul în care unul dintre soți se află în imposibilitate de a se prezenta personal la oficiul de stare civilă pentru a depune declarația de divorț, dorința lui poate fi expusă într-o declarație separată. Semnătura lui va fi autentificată notarial sau de șeful oficiului de stare civilă de la locul aflării soțului.

În declarația de divorț se înscriu următoarele date:

- numele de familie, prenumele, data și locul nașterii, cetățenia, domiciliul fiecăruia dintre soți;
- numele de familie de până la căsătorie al fiecăruia dintre soți;
- numele de familie la care se pretinde după desfacerea căsătoriei – pentru soțul care și-a schimbat numele de familie la încheierea căsătoriei;
- date privind căsătoria, cu referire la actul de căsătorie respectiv;
- datele de identificare ale actelor de identitate ale soților;
- data depunerii declarației.

Înregistrarea divorțului are loc în prezența ambilor soți sau a unuia dintre ei, la expirarea termenului de o lună de la data depunerii declarației.

Procedura unilaterală constă în aceea că căsătoria se desface în baza cererii unilaterale a unuia dintre soți și se utilizează doar în cazuri speciale, expres prevăzute de lege și anume, dacă celălalt soț:

- a) a fost declarat incapabil;
- b) a fost declarat dispărut;
- c) a fost condamnat la privațiune de libertate pe un termen mai mare de trei ani (art. 36 alin. (2) Codul familiei).

Potrivit art. 41 din Legea privind actele de stare civilă, prezența unuia dintre factorii juridici nominalizați se confirmă printr-o copie, după ce hotărârea sau sentința judecătorească a rămas definitivă, care se anexează la cererea de desfacere a căsătoriei. Conform art. 44 alin. (5) din legea sus-menționată [2], oficiul de stare civilă, în termen de trei zile, este obligat să comunice soțului

care ispășește pedeapsa – fie tutorelui soțului incapacibil, fie administratorului bunurilor soțului declarat absent fără veste (în cazul lipsei acestora – organului de tutelă și curatelă) – despre cererea depusă și data numită pentru înregistrarea de stat a divorțului. În comunicarea făcută tutorelui soțului incapacibil și soțului care își ispășește pedeapsa, oficiul de stare civilă va solicita opinia lor privind împărțirea proprietății comune în devălmășie, stabilind termenul răspunsului [2].

La solicitarea opiniei soțului incapacibil sau a soțului condamnat privind împărțirea averii, dacă nu se va respecta termenul stabilit pentru răspuns sau dacă răspunsul nu va fi dat din motive de neglijare a demersului, oficiul va înregistra divorțul la data stabilită.

La declarația de divorț se anexează hotărârea (sentința) instanței judecătorești, precum și certificatul de căsătorie (dacă solicitantul îl are în posesie).

Divorțul se va înregistra în prezența solicitantului, la expirarea termenului de o lună de la data depunerii declarației de divorț.

Conform art. 36 alin. (3) Codul Familiei: „Desfacerea căsătoriei și eliberarea certificatului de divorț au loc după expirarea termenului de o lună din ziua depunerii cererii de divorț”. Am putea pune întrebarea de ce ar trebui acest termen, dacă soții s-au înțeles pe toate problemele vieții de familie? Răspunsul la această întrebare reiese din art. 48 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, conform căruia „familia constituie elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și a statului”, și art.2 alin. (1) Codul familiei, care expune că „familia și relațiile familiale în Republica Moldova sunt ocrotite de stat”. Din aceste prevederi reiese că, chiar dacă pentru dorința de a desface căsătoria soții întrunesc prevederile art. 36 din Codul familiei și au posibilitatea să divorțeze pe o cale mai simplă, legea le mai oferă o posibilitate să se mai gândească, pentru a nu lua hotărâri pripite.

După expirarea termenului de o lună de zile, oficiul de stare civilă eliberează certificatul de divorț conform prevederilor art. 48 din Legea privind actele de stare civilă.

Potrivit art.158 alin. (3) Codul familiei, cetățenii Republicii Moldova cu domiciliul în străinătate, dacă întrunesc condițiile de desfacere a căsătoriei prevăzute la art. 36 din Codul familiei, pot soluționa această problemă în misiunile diplomatice sau oficiile consulare ale țării noastre din țara de domiciliu, deoarece, conform art. 15 din Legea privind actele de stare civilă, organele respective îndeplinesc și funcțiile de stare civilă.

Desfacerea căsătoriei pe cale administrativă se deosebește de cea judiciară prin faptul că cea administrativă nu presupune posibilitatea pentru părți de a contesta decizia de desfacere a căsătoriei în organul ierarhic superior și este o posibilitate operativă de realizare a

deciziei soților care nu mai pot și nu mai doresc să continue viața în comun.

Desfacerea căsătoriei în instanța de judecată

Formularea unei acțiuni în justiție este o decizie individuală, pe care fiecare persoană trebuie să și-o asume și să evalueze care sunt consecințele acesteia. Este important de a stabili dacă nu există o altă soluție, înainte de a apela la justiție, pentru că, de cele mai multe ori, procesele civile înseamnă efectuarea unor cheltuieli, afectarea unei perioade de timp, relativ însemnate, pentru a urmări cursul dosarului, dar și stresul de a suporta ședințele de judecată, prin expunerea publică a problemelor de familie.

Desfacerea căsătoriei pe cale judiciară este prevăzută de art. 37 din Codul familiei, iar competența cauzelor de divorț își găsește reglementare în Codul de Procedură Civilă. Din prevederile art. 37 alin. (1) și (2) din Codul familiei reiese că instanța de judecată va examina cererea de divorț în următoarele cazuri:

- a) lipsa acordului unuia dintre soți pentru desfacerea căsătoriei;
- b) existența copiilor minori comuni, inclusiv a celor adoptați;
- c) acordul ambilor soți există, dar unul dintre ei refuză să se prezinte la oficiul de stare civilă pentru desfacerea căsătoriei.

Alineatul 3 al art. 37 din Codul familiei prevede: „Instanța de judecată va desface căsătoria, dacă va constata că conviețuirea soților și păstrarea familiei în continuare sunt imposibile”, ceea ce obligă instanța judecătorească să examineze minuțios cererea de divorț în vederea constatării faptului că scopul creării unei familii a eșuat. Nu poate fi examinată cererea soțului de a desface căsătoria în timpul gravidității soției și timp de un an după nașterea copilului, dacă femeia nu și-a dat acordul. Legiuitorul a dispus această normă pentru ocrotirea mamei și copilului, fără ca să precizeze dacă este vorba de un copil comun sau nu.

Instanța este în drept să amâne examinarea cauzei, fixând un termen de împăcare de la o lună până la șase luni în cazul în care unul dintre soți nu-și dă acordul la divorț. Instanța acordă acest termen dacă, pe parcursul examinării pricinii, se vor constata circumstanțe care oferă posibilitatea înlăturării conflictului ivit între soți. Articolul 27 din Legea cu privire la mediere nr.137 din 03.07.2015 prevede următoarele:

1. Pot fi supuse medierii neînțelegerile dintre soți privind continuarea căsătoriei, exercitarea drepturilor și obligațiilor părintești, stabilirea domiciliului copiilor, întreținerea copiilor și a altor membri ai familiei inapți de muncă, precum și orice alte neînțelegeri care apar în raporturile familiale.

2. Clauza de mediere poate fi inclusă în contractul matrimonial.
3. În litigiile de familie care vizează interesele copilului părțile sunt în drept să prezinte avizul autorității tutelare.
4. Dacă în procesul de mediere a unui litigiu de familie apar circumstanțe care creează sau ar putea crea un pericol pentru creșterea și dezvoltarea normală a copilului, sau care lezează interesele lui legale, mediatorul este obligat să informeze autoritatea tutelară și este în drept să se retragă din procesul de mediere.
5. Tranzacția cu privire la soluționarea litigiului de familie, care vizează creșterea și dezvoltarea normală sau interesul superior al copilului, se depune de către părți la autoritatea tutelară competentă pentru informare.

Din conținutul prevederilor legale reiese că procesul de mediere în raporturile de familie este benevol și nicidecum obligatoriu. Opinem ca această procedură legală să devină obligatorie, argumentând prin faptul că familia, conform Constituției Republicii Moldova, este elementul natural și fundamental al societății și are dreptul la ocrotire din partea societății și a statului. Încă din antichitate s-a subliniat faptul că familia puternică și sănătoasă duce la dezvoltarea societății și întărirea statului, prin promovarea valorilor de educație a copiilor și creșterea unei generații apte de a conduce în continuare, prin creșterea capacității de muncă a fiecărui membru al familiei, prin grija manifestată față de membrii minori și cei inapți de muncă. Creșterea continuă a ratei divorțurilor confirmă că societatea, în țara noastră, a pierdut multe din valorile tradiționale, a scăzut nivelul responsabilității față de membrii familiei – ceea ce a dus la sporirea numărului de copii lipsiți de ocrotirea părintească și, respectiv, la majorarea delincvenței juvenile.

În legislația altor state medierea se aplică pe larg și rezultatele ei, deși anevoios, dau pe alocuri rezultate pozitive. Astfel, în Franța această măsură se numește tentativă de conciliere, care este obligatorie în toate procedurile contencioase și „...ea are ca scop aducerea la cunoștința soților a efectelor divorțului, se va desfășura în prezența părților, a avocaților, prezența acestora din urmă fiind obligatorie” [3]. „Conform legislației Italiene, soții trebuie să se înfățișeze personal în instanță pentru termenul de conciliere. Dacă ei nu se vor prezenta, atunci toate actele judiciare ulterioare efectuate în decursul procesului vor fi nule” [4].

Împăcarea soților stinge procesul de divorț, în orice fază s-ar afla acesta.

Dacă măsurile de împăcare nu au dat rezultate și soții insistă asupra divorțului, instanța judecătorească va satisface cererea respectivă, concomitent fiind examinate și chestiunile litigioase privind partajarea bunuri-

lor, pensia de întreținere pentru soțul inapt de muncă, care necesită sprijin material; pentru copilul minor, domiciliul copilului, educarea lui, precum și contestarea paternității.

Cererea de divorț are un caracter strict personal, ea fiind depusă de soți personal. Aceasta nu înseamnă că soții nu pot angaja un reprezentant. Caracterul strict personal persistă doar în cazul succesiunii în drepturi și obligații procesuale în pricinile de divorț, deoarece moștenitorii soțului nu au dreptul de a intenta sau continua procesul de divorț pornit de predecesorul său.

În legislația multor țări, spre deosebire de legislația Republicii Moldova, este prevăzut ca părțile să se prezinte personal în fața instanței de judecată, dar aceasta nu exclude dreptul ca ele să aibă un avocat pentru a le apăra interesele.

Consider că prezența părților în fața instanței ar trebui să fie obligatorie. Deoarece încheierea căsătoriei reprezintă un act juridic personal care necesită manifestarea de voință a viitorilor soți, tot la fel și desfacearea căsătoriei va trebui desfăcută prin manifestarea de voință a soților în sens invers, și constatarea de către instanța de judecată a imposibilității de a mai continua viața familială. Desigur, ca excepție, dacă unul dintre soți este în imposibilitate de a se prezenta la judecată din motive de boală gravă sau nu se cunoaște locul aflării sale, după ce au fost întreprinse toate măsurile pentru a-l stabili, instanța de judecată poate examina cauza, ca excepție, fără prezența obligatorie a acestuia.

Legislația în vigoare nu prevede motivele de divorț, instanței de judecată revenindu-i obligația de a aprecia temeinicia motivelor invocate în cerere și faptul dacă ele, într-adevăr, au vătămat raporturile dintre soți în așa măsură încât conviețuirea de mai departe a lor a devenit imposibilă. În practica judecătorească au fost recunoscute drept motive temeinice de divorț următoarele situații:

- comportarea amorală a unuia dintre soți;
- despărțirea de fapt a soților, precum și refuzul unuia dintre ei de a locui împreună. Pentru a fi considerat motiv temeinic, despărțirea, de fapt, trebuie să fie definitivă, iar refuzul conviețuirii să-i fie imputabil soțului pârât, aspecte de natură să facă imposibilă continuarea căsătoriei pentru soțul reclamant;
- soțul pârât l-a părăsit pe celălalt, stabilindu-se cu traiul în străinătate;
- soțul pârât este violent în familie, face abuz de alcool sau substanțe stupefiante;
- nepotriviri de ordin fiziologic, care afectează raporturile conjugale;
- soțul pârât a fost condamnat pentru tentativă sau complicitate la tentativa de omor împotriva soțului reclamant, instigare de omor împotriva aces-

tuia, i-a vătămat grav integritatea corporală sau a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni privitoare la viața sexuală;

- alcoolismul, care duce la degradarea morală a acestuia etc.

Rolul judecătorului este unul de mare încredere și răspundere, întrucât anume de tactul și simțul lui de răspundere va depinde succesul de împăcare a soților. Judecătorul trebuie să depună toate eforturile pentru a obține împăcarea părinților și a evita divorțul, iar dacă va stabili că relațiile familiale au fost grav vătămate și nu mai pot fi remediate, va pronunța divorțul.

Efectele desfacerii căsătoriei

Una din cele mai importante consecințe ale divorțului constă în aceea că minorii rezultați din căsătorie trebuie să fie încredințați spre creștere și educare unuia dintre soți. De regulă, copiii locuiesc cu ambii părinți, însă, deseori, acest drept al minorilor nu poate fi realizat din cauza că părinții locuiesc separat atât în timpul căsătoriei, cât și după intentarea procesului de divorț. La soluționarea acestui litigiu instanța de judecată va ține cont de vârsta, interesele copilului, atașamentul copilului față de părinți, față de frați, surori, calitățile morale ale părinților, iar în cazul în care copilul a împlinit vârsta de 10 ani – de opinia lui se va ține cont în mod obligatoriu, dacă aceasta nu contravine intereselor copilului. Instanța de judecată va audia copilul minor, ținând cont de vârsta și aptitudinile copilului, în prezența unui pedagog, într-o atmosferă ce ar exclude influența asupra lui a persoanelor cointeresate.

Instanța de judecată trebuie să verifice dacă părerea minorului nu este influențată de către unul din părinți sau alte persoane cointeresate, dacă el conștientizează faptul că declarația făcută are influență asupra intereselor sale [5].

Conform Codului civil francez, pentru a fi ascultat minorul în instanța de judecată, nu există o limită de vârstă. El va fi audiat ori de câte ori judecătorul va considera necesar, se va ține cont de discernământul copilului și maturitatea sa. Minorul poate solicita să fie audiat în prezența unui avocat, acesta din urmă trebuie să fie distinct de cel al părinților. Minorul va fi audiat fără prezența părinților [6].

Este obligatoriu avizul autorității tutelare, întocmit în baza verificării condițiilor de trai ale părinților – fapt care are o importanță decisivă la examinarea litigiilor. Instanța de judecată va examina avizul autorității tutelare, luând în considerație și alte probe. În cazul când judecătorul nu este de acord cu avizul, el trebuie să indice motivele în hotărârea judecătorească.

Potrivit art.74 alin. (l) din Codul familiei, „părinții

sunt obligați să-și întrețină copiii minori și copiii majori inapți de muncă care necesită sprijin material”. Se prezumă că părinții își îndeplinesc această obligație benevol, dar în procesul de divorț instanța de judecată este obligată să verifice dacă părinții copilului s-au înțeles în această privință și, dacă înțelegerea lipsește – atunci urmează să fie luată hotărârea privind părintele care trebuie să plătească întreținerea și mărimea acesteia. Poate fi încasată și pensia de întreținere pentru soțul care o necesită, întrunind condițiile specificate la art.82-83 din Codul familiei. Instanța poate să-l elibereze sau să-l limiteze pe soț de obligația de întreținere, dacă fostul soț a avut o comportare amorală în familie sau este culpabil de desfacerea căsătoriei [7].

În procesul de divorț mai poate fi examinată problema folosirii locuinței și anume: se va stabili care dintre soți va folosi domiciliul comun, acordându-i celui-lalt soț un termen rezonabil pentru a părăsi locuința. Această prevedere nu este expres prevăzută în Codul Familiei, dar rezultă, de regulă, din cererea soților și este necesară în cazurile când comportamentul unuia dintre soți prezintă primejdie pentru celălalt sau pentru copiii lor minori.

Un alt efect al desfacerii căsătoriei este partajarea bunurilor comune ale soților la cererea lor. Bunurile pot fi împărțite în mod benevol, dar, dacă nu există o înțelegere între soți, împărțirea se face de către instanța judecătorească. Proprietatea comună în devălmășie devine personală a fiecărui soț sau pe cote părți, în dependență de natura bunului partajat.

Fostul soț supraviețuitor nu are drept de moștenire asupra bunurilor rămase la moartea celui-lalt soț și dreptul de a primi pensie pentru pierderea întreținătorului reglementat de Legea privind pensiile de asigurări sociale.

Referințe bibliografice:

1. Trif M.R., Desfacerea căsătoriei prin divorț și partajul bunurilor comune ale soților. București: Editura Hamangiu, 2007, p. 101.
2. Cebotari Valentina, Dreptul Familiei, Chișinău, 2014, p. 145.
3. R.M.Trif., op. cit., p. 293.
4. Ibidem, p. 295-296.
5. Брачно-семейные споры. Сборник документов, второе издание с изменениями. – Москва, Юринформ центр, 2004, p. 48.
6. R.M.Trif., op. cit., p. 284.
7. V. Cebotari, V. Macinscaia, Particularitățile examinării litigiilor familiale. Manualul judecătorului la examinarea pricinilor civile, coordonator M. Poalelungi. Chișinău: Cartier juridic, 2006, p. 417.

